

Prelatovo pismo (marec 2010)

Msgr. Echevarría nam s tem pismom na začetku postnega časa predlaga, da se “vsak dan spreobrnemo k Bogu v neki konkretni točki našega življenja.”

19. Mar. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Letos se v svojem sporočilu za postni čas papež dotakne obsežne teme pravičnosti. Ko govori o klasični

definiciji te kreposti — dati vsakemu, kar je njegovega — Benedikt XVI. pojasnjuje, da človeku »tisto, kar najbolj potrebuje, ne more biti zagotovljeno z zakonom. Da bi užival polno življenje, potrebuje nekaj bolj intimnega, kar lahko prejme samo zastonjsko; lahko bi rekli, da človek živi od ljubezni, katero mu lahko daje samo Bog, ki ga je ustvaril po svoji podobi in sličnosti[1].«

Dati vsakemu, kar je njegovega je na področju medčloveških odnosov nujno potreben pogoj za razvoj pravične, zares človeške družbe, in v tem smislu se mora vsakdo potruditi, da kar najbolj izpolni svoje dolžnosti do drugih, najsi bo individualno ali pa v naročju skupnosti, kateri pripada: družine, podjetja, civilne družbe. Toda ne moremo se zadovoljiti s tem. Sveti Jožefmarija je svetoval: »Bodi pravičen in oplemeniti pravičnost z usmiljenjem.«[2]

Poštenost, pravičnost pri izpolnjevanju dolžnosti do drugih je temelj pravilno urejenega civilnega sobivanja, čeprav ni zadostna. Gospod je skrbel za to, da je ozdravljaj bolne, da je nahranil vse, ki so trpeli lakoto ...; predvsem pa je poskrbel za duhovne potrebe: nepoznavanje božjih stvari, bolezen greha ... Namreč kot je pisal sveti Avguštín, »če je pravičnost krepost, ki podeljuje vsakemu, kar je njegovega (...), potem človeška pravičnost ne oddaljuje človeka od resničnega Boga«[3]. Zato je naš Oče vztrajal: »Bodite prepričani, da zgolj s pravičnostjo ne boste nikoli rešili velikih problemov človeštva. Kadar se vrši zgolj pravičnost, se ne čudite, če bodo ljudje prizadeti: dostojanstvo človeka, ki je božji otrok, zahteva veliko več. Ljubezen mora biti znotraj in ob strani, ker vse omehča, naredi božje: Bog je ljubezen (1 Jn 4, 16). Vedno moramo delovati zaradi božje ljubezni, zaradi katere je lažje

ljubiti bližnjega, ki očiščuje ter povzdigne zemeljske ljubezni«[4].

Ta razmišljanja ob začetku postnega časa nam pomagajo tudi pri praktičnem uresničevanju povabila k spreobrnitvi, s katerim se liturgija obrača na nas v teh tednih priprave na Veliko noč. Da bi učinkovito sodelovali pri vpeljevanju bolj pravičnega reda v družbi, ga je na prvem mestu treba vzpostaviti znotraj nas samih.

Na to je opozoril že naš Gospod, ko je farizejem očital glede “čistih” in “nečistih” jedi, kajti nič ni zunaj človeka, kar bi ga moglo omadeževati, če pride vanj, ampak ga omadežuje to, kar pride iz človeka[5]. Dejansko je človeško srce, ranjeno zaradi izvirnega greha in osebnih grehov, vir največjega zla; toda človeško srce, ozdravljeno in povzdignjeno po milosti, je tudi izvir največjega dobrega.

Izvirni greh je bil razlog, da se je razdrlo prvotno občestvo, ki je tesno združevalo ljudi z Bogom in med seboj. Osebni grehi tako še bolj poglobijo to prelomitev, dokler je ne spremenijo v globoko ločitev. To dejstvo odkrivamo na tolikih področjih osebnega in kolektivnega življenja. Čeprav je človek po naravi odprt drugim, »v sebi čuti čudno silo teže, ki ga nagiba k temu, da se zapre vase, da hoče prevladati nad ostalimi in proti njim: to je egoizem, posledica izvirne krivde. Adam in Eva, zavedena od Satanove laži, sta utrgala skrivnostni sadež, kar je bilo v nasprotju z božjo zapovedjo. S tem sta nadomestila logiko zaupanja v Ljubezen z logiko dvoma in tekmovanja; logiko prejemanja, pričakovanja z zaupanjem v darove Drugega s tesnobno logiko trganja in delovanja na svojo roko (prim. 1 Mz 3, 1-6), posledično pa sta izkusila občutek nemiru in negotovosti. Kako se lahko človek osvobodi tega

egoističnega impulza in se odpre
ljubezni?«[6]

To vprašanje izraža najglobljo težnjo
vsakega človeka, saj so bili vsi moški
in vse ženske ustvarjeni zaradi
ljubezni in za ljubezen, in čeprav je
včasih videti, da to skrivajo,
hrepenijo po izpolnitvi svojega srca s
čisto in veliko ljubeznijo, ki pomeni
darovanje Bogu in drugim zaradi
Boga, tako da ni več prostora za
neurejeno ljubezen do sebe. To je
mogoče samo s pomočjo božje
milosti, ki ozdravlja, nas naredi
močnejše in povzdigne našo dušo;
milosti, ki v obilju prihaja k nam
predvsem preko zakramentov
pokore in evharistije.

Zato v tem postu povečujmo željo po
duhovni prenovi, tako da se bolje
pripravimo na spoved, ki naj bo
primerno pogostna, ter tako, da se
potrudimo pri dnevni pripravi na
sprejem Gospoda v evharistiji. Poleg

tega naredimo vse, kar je mogoče, da bodo ljudje, s katerimi smo navadno v stiku, prehodili to isto stezo. Ali smo izbrali konkreten način, kako bomo živeli postne pobožnosti, ki jih Cerkev predlaga v teh tednih? Iskati bližino z našim Gospodom in s sveto Devico Marijo, bolj velikodušno živeti duha pokore, postaviti si konkretne cilje za pomoč drugim, tudi in predvsem v apostolatu: s tem se začrta pot do prejetja velikonočnih darov z dobro pripravljeno dušo.

Na tem potovanju je zelo pomembno prizadevanje, da bi se vsak dan spreobrnili k Bogu v neki konkretni točki našega življenja. Te sledeče si spremembe — morda v majhnih stvareh, vendar z enako odločnostjo, kot če bi se šlo za velike stvari — postanejo za naše posvečevanje zelo pomembni trenutki. Gospod goreče želi, da bi se v nas zgodila ta sprememba, toda potrebuje naše osebno sodelovanje. Spomnimo se

besed svetega Avguština: »Bog, ki te je ustvaril brez tebe, te ne bo rešil brez tebe«[7].

Po vzpodbudah Svetega Duha imajo majhni dnevni napredki to sposobnost, da na široko odprejo vrata našega jaza, da ga božja milost očisti in ga prižge v ljubezni do Boga in do bližnjega. Kakor je zapisal sveti Jožefmarija, »ne moremo jemati tega posta kot še eno obdobje več, kot ciklično ponavljanje liturgičnega časa. Ta trenutek je edinstven: to je božja pomoč, ki jo je treba sprejeti. Jezus hodi ob naši strani in od nas pričakuje — danes, zdaj — veliko spremembo«[8].

Premišljujmo o tem, da ima beseda “pravičnost” v Svetem pismu zelo globok pomen, predvsem kadar govori o Bogu. V tem smislu izstopa predvsem božja svetost, katero nam Gospod želi zastonjsko podeliti preko vere v Jezusa Kristusa, kakor uči

sveti Pavel v pismu Rimljanom. Ni namreč nobene razlike: saj so vsi grešili in so brez božje slave, opravičeni pa so zastonj po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu. Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri prideš po veri. S tem je hotel pokazati svojo pravičnost[9].

Samo po veri in zakramentih združeni z Jezusom lahko naredimo za svojo to svetost, katero nam je pridobil On, tako da je zaradi naših grehov umrl na križu ter vstal od mrtvih za naše opravičenje. »Tukaj se pokaže božja pravičnost, ki je globoko drugačna od človeške. Bog je za nas v svojem Sinu plačal ceno odkupitve, resnično visoko ceno. Pred pravico križa se človek lahko upre, ker ob tem postane jasno, da človek ni samozadostno bitje, temveč da potrebuje Drugega, da bi lahko bil v polnosti on sam. Postati Kristus, verjeti v Evangelij pomeni prav to: iti

ven iz iluzije samozadostnosti, da bi odkrili in sprejeli lastno bedo in bedo drugih, od Boga pa zahtevo njegovega odpuščanja in njegovega prijateljstva[10].

Kako dobro se v tem kontekstu razume stalni nauk našega Očeta — najprej z njegovim zgledom — da je potrebno v lastnem življenju dnevno podoživljati »vlogo izgubljenega sina«! To je nauk, h kateremu se moramo vračati v vsakem trenutku, še posebno pa v naslednjih tednih. »Na neki način je človeško življenje stalno vračanje v hišo našega Očeta. Vračanje preko skesanosti, spreobrnitve srca, ki pomeni željo po spremembi, trdno odločitev, da se bomo poboljšali, kar se zatorej pokaže v požrtvovalnih dejanjih in predanosti. Vrnitev v Očetovo hišo po zakramentu sprave, pri katerem si z izpovedjo svojih grehov oblečemo Kristusa ter tako postanemo njegovi bratje, člani božje družine.

Bog nas pričakuje, kot oče v priliki, z odprtimi rokami, čeprav si tega ne zaslužimo. Naš dolg ni važen. Kot v primeru izgubljenega sina je potrebno le, da odpremo svoje srce, da zahrepenimo po domu svojega Očeta, da se čudimo in veselimo nad božjim darom, da se lahko imenujemo in smo, kljub tako slabemu odzivu s svoje strani, resnično Njegovi otroci«[11].

Lažje nam bo to pot prehoditi ne da bi se utrudili, če bomo ostali zelo blizu svete Device Marije, naše Matere, in svetega Jožefa, njenega prečistega soproga. Z zaupanjem se zatecimo k njima v tem Marijinem letu, ki smo ga začeli v Delu, z nujnostjo obnovitve naše posvetitve Delu na praznik svetega Jožefa. Ponovno so me ganile neke druge besede svetega Jožefmarija, ki jih moramo globoko premisliti. Ko je govoril o začetku apostolskega dela Opus Dei med ženskami, je rekel

svojim hčeram: »Mislil sem, da bodo v Opus Dei samo moški. Ne zato, ker ne bi maral žensk, (...) toda pred 14. februarjem 1930 nisem vedel ničesar o tem, da boste v Opus Dei, čeprav je bila v mojem srcu vedno želja, da bi v vsem izpolnil božjo voljo.«[12]

Moje hčere in sinovi, ali si v vsakem trenutku prizadevamo ohranjati to pripravljenost — željo po tem, da bi izpolnjevali božjo voljo? Ali razumemo, da le s to živostjo ravnanje krščanske ženske, krščanskega moškega, doseže svoj smisel?

V preteklem mesecu sem na nadškofovo povabilo v okviru duhovniškega leta šel na kratko potovanje v Valencijo in v Palmo de Mallorco na Balearskih otokih, kjer delo Prelature raste z veliko močjo. V obeh krajih sem se ponovno lahko skorajda z roko dotaknil potrebe po Bogu, ki prebiva v tolikih dušah, in opazoval sem, kako s hvaležnostjo

sprejemajo duha Opus Dei, ki jim olajša iskanje in srečanje s Presveto Trojico v vsakdanjih opravilih. Kakor vedno, ko grem na taka potovanja, sem se opiral na molitev vseh vas. Še naprej me vedno spremljajte!

Dne 23. marca se bo dopolnila ponovna obletnica odhoda našega predragega don Álvара. Ko se spominjamo vztrajnosti, s katero nas je vedno usmerjal k Devici Mariji, vam predlagam, da se zaupno zatekate k njegovemu posredovanju, da bodo milosti tega marijanskega leta globoko prodrle v vaše duše.

Konec meseca, 28. marca, se bomo ponovno spominjali duhovniškega posvečenja našega Očeta. Prosímo ga za papeža in njegove sodelavce, za druge škofe, za duhovnike vsega sveta, za duhovniške in redovniške poklice, za svetost vsega božjega ljudstva, ki ga je Jezus Kristus odkupil za ceno svoje krvi[13].

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2010

[1] Benedikt XVI., Sporočilo za postni čas v letu 2010, 30.10.2009.

[2] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 77.

[3] Sveti Avguštín, O božji državi, XIX, 21.

[4] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji, št. 172.

[5] Mr 7, 15.

[6] Benedikt XVI., Sporočilo za postni čas v letu 2010, 30.10.2009.

[7] Sveti Avguštín, Pridiga 169, 13 (PL 38, 923).

[8] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 59.

[9] Rim 3, 22-25.

[10] Benedikt XVI., Sporočilo za postni čas v letu 2010, 30.10.2009.

[11] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 64.

[12] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 11.7.1974.

[13] Prim. 1 Kor 6, 20; 7, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-marec-2010/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-marec-2010/) (8. Avg. 2025)